

LBRIS

We know
books

DISCLOSURES STRANGER COLLECTION

Number 11

EMIL STRĂINU

**ANTARCTICA
CONTINENTUL SECRETELOR
EXTRATERESTRE**

Coordonator: Isabella Străinu

Design copertă: Radu Albaiu

Redactare text: Isabella Străinu

Tehnoredactare: Florin Orșa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Străinu, Emil

Antarctica : continentul secretelor
extraterestre / Emil Străinu. - București : Soma
Nova, 2026

ISBN 978-630-6690-17-6

001.94

Copyright © 2026 Soma Nova

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a
textului din această carte este permisă numai cu acordul
prealabil scris al Editurii Soma Nova

Tiparul executat la S.C. X PROMPT PRINT S.R.L. București
tel 021 423 20 58,
e-mail: contact@xprompt.ro,
web: xprompt.ro • 2026

CUPRINS

În loc de prefață - Memento.....	7
Epilogul unei vieți - Jacques-Yves Cousteau - o mărturisire pe patul de moarte - 25 Iunie 1997, Paris.....	9
Martorul Tăcut - Spovedania lui Pierre Maranges - octombrie 2003, Marsilia, Franța	13
„Eingang” - Fantoma albă din Antarctica, octombrie - noiembrie 1972, oceanul sudic.....	16
Umbrele din abis - Baikalul, zona interzisă - Siberia, URSS (1959 - 1985).....	21
Înotătorii argintii - Masacrul de la 50 de metri - februarie 1982.....	23
Introducere	31
„Povești” cu multe subînțelesuri.....	37
Altfel despre miracolele de lângă noi.....	49
O istorie foarte veche	55
Despre hărți străni - de la civilizații insolite	63
Expediția americană „High Jump”	69
Istoricul descoperirilor geografice în Antarctica	71
Aventura antarctica?! a lui James Cook	75
Alți navigatori în apele sudice.....	79
Expediția vasului „Belgica”	91
Aventuri polare în secolul XX.....	94
Cucerirea Polului Sud	96
Împărăția albă și jurământul lui Shackleton	108
Intrândul din ținutul alb.....	113
O mică parte din „jurnalul interzis al amiralului Byrd”	117
Cercetători, savanți, scriitori care și-au legat numele de continentul antarctic - Emil Racoviță.....	121
Reîntoarcerea în România.....	128
Lucrări publicate	134
Stația de cercetare Law Racoviță & Negoită - România ..	135
Descrierea continentului antarctic	139
Caracteristici generale.....	140
Istoria expedițiilor din Antarctica	147
Lacurile subantarctice	158
Lacul Mercer.....	158

Lacul Whillans	159
Lacul Vostok	160
Lacul Ellsworth	162
Lacul Vida	162
Tehnologii utilizate în prezent în Antarctica	164
Cercetatorii români din nou la Polul Sud	167
Cine a fost Erich Anton Paul von Däniken?	168
Victor Kernbach mai tare decât Däniken	185
Anexa 1	
Tensiuni în zona arctică	188
Tipuri de amenințări hibride în Arctica	190
Arctica 2026–2035: scenarii și implicații pentru securitatea europeană	191
Concluzie: Arctica ca „barometru” al securității europene	196
Bibliografie	197
Dialog cu cititorii	198
Din aceeași colecție au mai apărut:	199

ÎN LOC DE PREFAȚĂ MEMENTO

Mă aflu în Olanda, la o conferință dedicată paraștiințelor — sau, cum ar spune unii, științelor neconvenționale. Era deja a treia zi de dezbateri, iar tema care inflama spiritele în acel moment purta un titlu aproape poetic: *«Antarctica, poartă spre Marele Infinit»*. În cele două săli unde se desfășurau prezențările, aproximativ treizeci de referenți își așteptau rândul, fiecare pregătit să-și apere teoria cu pasiune și un strop de mister.

Americanii numesc „Paraștiințele” sau „Științele de frontieră” cu un termen ciudat amintind de „lumea gangsterilor” și anume „Științe interlope” comasându-le la un loc cu teorii din „Zona New Age” sau „Cultura Teoriei Conspirației” sau așa zisele „Științe Secrete Interzise” promovate de Societățile Secrete, Discrete sau Oculte...

Atunci am observat urmărind lucrările conferinței că s-a iscat o ceartă între un grup de referenți din Federația Rusă și un alt grup de cercetători occidental.

Rușii susțineau că există o legătură între Continentul Antarctic și Lacul Baikal din Siberia din Federația Rusă...Grupul opus format din cercetători occidentali negau argumentele rușilor ducându-le demonstrația în derizoriu cu argumente așa zis științifice care erau net inferioare la acea dată argumentelor științifice ale echipei rușilor și construcției teoriei lor.

După vreo două ore de discuții contradictorii subiectul a fost închis la propunerea moderatorului care era un savant indian.

La vremea aceea nu aveam de unde să știu datele pe care le veți citi în această lucrare, dar am rămas cu dorința ca atunci când am să ajung în Siberia voi merge neapărat și la lacul Baikal.

Când dorința de a vizita Siberia s-a împlinit aveam trei obiective principale dincolo de călătoria în sine:

1. Marele Zid din Yakuția – mai mare ca proporții și structură decât Marele Zid Chinezesc, dar de care nu se vorbește nimic – are mii de kilometri și este realizat din piatră, între două pietre nu poți introduce nici o lamă de ras!

2. Monoliții siberieni și artefactele tehnice abandonate de mii de ani – căldări de cupru uriașe - 6/7 metri înălțime, 3-4 metri în diametru, în număr de zeci sau poate sute căci nimeni nu le-a numărat pe toate și roți dințate uriașe care nimeni nu știe cum au ajuns în acea pustietate și la ce au folosit;

3. Enigmaticul lac Baikal și civilizația șamanilor siberieni ce trăiesc pe malurile sale;

Am parcurs distanța dintre Moscova și Vladivostok — nouă mii două sute de kilometri — cu celebrul *tren Transsiberian*. Din Vladivostok am traversat Strâmtoarea Bering, între Capul Dejnev (Rusia) și Capul Prince of Wales (Alaska, SUA), o lățime de aproximativ 83 de kilometri, pe care i-am străbătut cu vaporul până în orașul Kotzebue.

Pe traseu am întâlnit Insulele Diomede: Big Diomede, aflată sub jurisdicția Rusiei, și Little Diomede, aparținând Statelor Unite.

Lacul Baikal se află pe partea dreaptă a căii ferate, iar însoțiți de ghizi am făcut o excursie de două ore pe lac, la bordul motonavei *Maxim Gorki*. A fost o adevărată feerie a naturii.

Dar despre toate astea și multe altele în această carte pe care vă invit s-o lecturați cu...Atenție!

EPILOGUL UNEI VIEȚI JACQUES-YVES COUSTEAU O MĂRTURISIRE PE PATUL DE MOARTE - 25 Iunie 1997, PARIS

Parisul se sufoca sub valul de căldură... Era o zi de vară toridă, neobișnuit de aspră, în care aerul fierbinte părea să stagneze deasupra orașului, topind asfaltul și îngreunând respirația.

Însă, într-o cameră discretă a unei clinici private de pe Bulevardul Raspail, atmosfera era înghețată, dominată de o liniște grea, prevestitoare de moarte.

În patul alb, înconjurat de aparate care îi monitorizau ultimele bătăi ale inimii, zăcea o legendă. Jacques-Yves Cousteau, „Căpitanul Planetei”, omul care petrecuse mai mult timp sub apă decât oricine altcineva din istoria omenirii, se afla la capătul drumului.

La 87 de ani, corpul său fragil, slăbit de o viață de explorări extreme, ceda. Plămânii, aceleași organe pe care le antrenase să reziste presiunilor abisale, refuzau să mai funcționeze. Respirația îi era întretăiată, un șuierat mecanic și dureros.

Medicii părăsiseră deja încăperea. Nu mai era nimic de făcut; știința își atinsese limitele. Rămăsese doar așteptarea. Alături de el, pe un scaun, stătea Francine, soția sa. Îi ținea mâna osoasă și rece în a ei, privind neputincioasă cum viața se scurge din omul care deschisese omenirii porțile lumii tăcute a oceanelor.

Deși trupul îl trăda, mintea lui Cousteau părea să fie încă acolo, prinsă într-o ultimă luptă. Ochii îi erau larg deschiși, dar nu priveau spre Francine,

nici spre fereastra prin care se strecura lumina verii pariziene.

Privirea lui era ațintită undeva în tavan, fixă, intensă, de parcă ar fi străpuns zidurile clinicii pentru a vedea ceva ce nimeni altcineva nu putea percepe. Nu era privirea unui om care vede moartea, ci a unuia care își revedea viața... sau o descoperire care îl bântuia.

Dintr-o dată, liniștea a fost spartă de o mișcare bruscă. Cousteau i-a strâns mâna soției sale cu o forță neașteptată, aproape violentă, o ultimă zvâcnire de energie pură care a făcut-o pe Francine să tresară.

Exploratorul și-a întors încet capul pe pernă. Privirea sa, până atunci pierdută în neant, s-a focalizat asupra ochilor ei. Buzele i s-au mișcat, încercând să formeze cuvinte, luptându-se cu lipsa de aer. Vocea îi era răgușită, abia un șoptit, dar cuvintele au ieșit clare, răioase, încărcate de o semnificație pe care doar el o înțelegea deplin: „**Baikal... Am avut dreptate.**”

Francine a încremenit. Nu erau cuvinte de adio, nu erau declarații de dragoste și nici instrucțiuni testamentare. Erau cuvintele unui om de știință care tocmai primise confirmarea finală a unei teorii teribile.

- „**Despre ce vorbește?**” s-a întrebat ea, confuză.
„**Ce fel de Baikal? De ce acum?**”

S-a aplecat mai aproape, vrând să-l întrebe, să înțeleagă, să smulgă ultimul secret din mintea soțului ei. Dar momentul trecuse. Pleoapele lui Cousteau au căzut grele. Tensiunea din mână a dispărut. Peste exact 30 de secunde, monitorul cardiac a emis sunetul continuu, anunțând sfârșitul. Inima Căpitanului se oprise.

În timp ce Francine plângea deasupra trupului neînsuflăit, ea nu avea de unde să știe că acele trei

cuvinte - „**Baikal... am avut dreptate**” — reprezentau cheia unei taine păstrate cu sfințenie timp de un sfert de secol.

O taină care lega un lac înghețat din Siberia de tărmurile interzise ale Antarcticii și care lăsase în urmă un șir de morți suspecte.

Pentru a înțelege greutatea acestor ultime cuvinte, trebuie derulat timpul înapoi cu doar trei luni.

În aprilie 1997, Jacques Cousteau se întorcea din ceea ce avea să fie ultima sa expediție majoră. **Destinația fusese Rusia, Lacul Baikal.**

Contextul geopolitic era favorabil: Rusia tocmai ieșise din haosul anilor '90, iar granițele, odată impenetrabile ale URSS-ului, erau acum deschise. Pentru prima dată în 25 de ani de încercări și refuzuri birocratice, Cousteau primise permisiunea să coboare pe fundul celui mai adânc lac de pe planetă.

Expediția a durat trei săptămâni. Echipa de filmare a fost neobișnuit de mică, formată din doar opt oameni de încredere. Dar și mai ciudat a fost titlul ales pentru documentarul pe care îl filmau. Nu era ceva poetic precum „**Perla Siberiei**” sau „**Tainele Lacului Străvechi**”.

Titlul de lucru era tulburător: „**Lumea de dincolo a Baikalului**”. Nu lumea **din** Baikal, ci cea de **dincolo** de el. De parcă apa ar fi fost doar un paravan, o poartă către o altă realitate sau o lume paralelă.

Înainte de plecarea spre Rusia, la 86 de ani, Cousteau era un bătrân vioi, energic, plin de planuri. Medicii săi erau optimiști, prezicându-i încă cel puțin un deceniu de viață. Însă, la întoarcerea de la Baikal, omul care coborâse din avion nu mai era același.

Ceva se rupsesse în el. **Devenise tăcut, închis în sine, paranoic.** A încetat brusc să mai dea interviuri.

Refuza cu obstinație să discute despre ce văzuse în adâncuri. Când jurnaliștii insistau, el oferea un singur răspuns sec, evaziv:

„Filmul va apărea. Veți vedea totul acolo.”

Dar filmul nu a mai apărut niciodată. Materialele video, rolele de film, notițele de teren — totul a dispărut.

Versiunea oficială, comunicată ulterior, a fost că au fost distruse „la dorința expresă a lui Cousteau”. Membrii echipei s-au împrăștiat rapid, legați prin contracte cu clauze de confidențialitate draconice. Toți tăceau.

Și totuși, pe patul de moarte, garda a coborât. Masca a căzut. **„Baikal... am avut dreptate.” Drep-tate în ce privință?**

Ce văzuse el în adâncurile Siberiei care îi confir-mase o bănuială veche de decenii?

Și cum se lega acea descoperire de un alt loc, aflat la celălalt capăt al lumii, unde fusese cu 25 de ani în urmă — ANTARCTICA ?

Secretul murise odată cu el. Sau așa părea. Până când, ani mai târziu, o voce din trecut avea să rupă tăcerea.

MARTORUL TĂCUT – SPOVEDANIA LUI PIERRE MARANGES – OCTOMBRIE 2003, MARSILIA, FRANȚA

Șase ani trecuseră de la moartea „Căpitanului”. Lumea începuse să-l uite, iar apele păreau să se fi liniștit peste secretele familiei Cousteau.

Însă, într-un spital modest pentru bolnavi în fază terminală din Marsilia, trecutul refuza să moară în tăcere.

Pierre Maranges, în vârstă de 57 de ani, își trăia ultimele zile. Diagnosticul era implacabil: cancer pulmonar în stadiul 4. Medicii îi mai dăduseră două săptămâni, poate mai puțin.

Maranges nu fusese un oarecare; fusese „ochiul” lui Cousteau, scafandru de elită și fotograf oficial al Echipei Calipso timp de două decenii. Străbătuse toate oceanele lumii alături de Comandant, văzuse lucruri pe care puțini muritori le-ar putea imagina, dar o singură amintire îl bântuia acum, când moartea îi stătea la căpătâi.

Știind că timpul nu mai are răbdare, Maranges a luat o decizie riscantă. A acceptat să vorbească. Nu marilor televiziuni, care ar fi putut cenzura povestea, ci unei publicații de nișă: „*Aqua Profonda*”, o revistă mică dedicată scafandrilor profesioniști, cu un tiraj insignifiant de 3.000 de exemplare.

Reporterul care a ajuns la patul său a găsit un om distrus de boală, dependent de masca de oxigen, tușind sânge, dar cu o luciditate înfricoșătoare în privire. Maranges voia să se elibereze de povara tăcerii.

- „**Ne-am scufundat în martie...**” și-a început Maranges relatarea, vocea fiindu-i întretăiată de șuieratul aparatelor.

Memoria l-a purtat înapoi în Siberia înghețată. Lacul Baikal. Temperatura apei era de 4 grade Celsius, o capcană mortală pentru oricine, dar ei erau protejați de carapacea groasă a **Batiscafului Special** construit pentru adâncimi extreme.

- „**Coborârea a durat două ore. Două ore de întineric care devenea tot mai dens,**” a continuat el.

Ținta lor nu fusese aleasă la întâmplare. Cousteau, deși bătrân, coordonase totul cu o precizie militară. Batiscaful s-a oprit la adâncimea halucinantă de **1.640 de metri**. Erau aproape de fundul celei mai adânci falii a lacului. Acolo, în acea beznă absolută, luminile puternice ale reflectoarelor au tăiat întunericul și au dezvăluit... imposibilul.

Maranges a făcut o pauză lungă, trăgând aer în pieptul dureros.

- „**Am văzut... asta. Nu pot spune exact ce era. Dar nu erau stânci. Erau forme geometrice. Dreptunghiulare. Blocuri... rânduri... mult prea regulate pentru a fi naturale.**”

- „**Nu era haosul organic al naturii, nu erau formațiuni bazaltice crăpate aleatoriu. Ceea ce se întindea sub lumina reflectoarelor părea o structură, o arhitectură tăcută, îngropată sub milioane de tone de apă.**”

În interiorul batiscafului, reacția lui Jacques Cousteau a fost cea care l-a înspăimântat pe Maranges mai mult decât ceea ce vedeau afară.

Comandantul nu a exclamat de uimire. Nu a cerut măsurători. Pur și simplu a înșfăcat camera foto și a început să fotografieze frenetic.

- „**A fotografiat timp de 20 de minute fără oprire. Am numărat minutele. Se auzea doar declanșatorul aparatului. Click. Click. Click. Nu a scos niciun cuvânt. Părea posedat.**”

Era comportamentul unui om care nu descoperă ceva nou, ci recunoaște ceva vechi. Un om care are nevoie de probe pentru a confirma o groază veche.

Când batiscaful a revenit la suprafață și trapa s-a deschis, Cousteau era schimbat la față. Era palid, de parcă tot sângele i se scursese din obraji, iar mâinile îi tremurau incontrollabil — un detaliu șocant pentru un om cunoscut pentru calmul său de oțel.

Maranges, încă sub șocul vizual, l-a întrebat direct:

- „**Comandante, ce s-a întâmplat acolo jos? Ce a fost aia?**”

Cousteau s-a uitat la el, cu o privire care părea să vadă prin el, spre un alt orizont, și a rostit fraza care avea să-l urmărească pe fotograf până în mormânt: „**Am mai văzut asta înainte. În alt loc. Dar acolo era închis.**”

Maranges a rămas blocat. În alt loc? Unde altundeva pe Pământ ar putea exista așa ceva? Și ce înseamnă „închis”?

Misterul s-a adâncit în avionul care îi ducea înapoi spre Paris. Cousteau s-a așezat la geam și a privit norii timp de ore întregi, fără să scoată o vorbă. Părea să facă calcule mentale, să suprapună hărți invizibile în mintea sa.

Abia înainte de aterizare, s-a întors brusc spre Maranges. Pe fața lui apăruse un zâmbet ciudat, o combinație de triumf amar și tristețe infinită.

- „**Acum știu exact,**” a spus Cousteau.

„Ce știți?” a întrebat Maranges.

Cousteau nu a mai răspuns. Doar a continuat să zâmbească acel zâmbet trist. Trei luni mai târziu, inima lui se oprea.

Interviul a fost publicat în **octombrie 2003**. Ti-rapul de 3.000 de exemplare a făcut ca povestea să circule lent, în cercuri restrânse, fiind ignorată de marile media.

La doar trei săptămâni după publicarea articolu-lui, Pierre Maranges a murit.

Cauza oficială a fost, previzibil, cancerul pulmo-nar. Dar rudele sale au povestit, sub protecția ano-nimatului, un detaliu tulburător. În ultimele zile de viață, Maranges, deși slăbit, intrase într-o stare de paranoia acută.

Le spunea asistentelor că este urmărit. Că cineva îi verifică corespondența. Că telefonul din salon este ascultat.

Era doar delirul unui muribund intoxicat cu mor-fină și lipsit de oxigen?

Posibil. Dar faptul rămânea: singurul om care a coborât cu Cousteau la 1.640 de metri în Baikal și a rupt tăcerea, era acum mort. Iar secretul „celuilalt loc” despre care vorbise Cousteau rămânea să fie descifrat.

Urma să se afle că „celălalt loc” nu era un alt lac, ci un continent interzis, la mii de kilometri distanță. Antarctica.

„EINGANG” – Fantoma Albă din Antarctica Octombrie – Noiembrie 1972, Oceanul Sudic

Pentru a înțelege semnificația formelor din La-cul Baikal, trebuie să călătorim la celălalt capăt al lumii, într-o epocă dominată de paranoia Războiului Rece. Era anul 1972. Lumea era divizată între URSS

și SUA, iar Antarctica – oficial o zonă de pace și cer-cetare științifică – devenise, neoficial, un teren de vânătoare tăcut.

În această liniște înghețată, nava **Calipso**, faimo-sul laborator plutitor al lui Jacques-Yves Cousteau, își croia drum printre aisberguri. Versiunea oficială a ex-pediției era simplă: filmarea unui documentar despre viața subacvatică de sub calota glaciară.

Însă traseul ales de „Căpitan” era bizar. *Calipso* nu naviga spre zonele bogate în balene sau colonii de pinguini. Nava se îndrepta hotărât spre **Coasta de Vest a Antarcticii**, un sector pustiu, periculos și ocolit de toți navigatorii.

Dar înainte de a ajunge în ghețuri, *Calipso* făcuse o oprire strategică, un detaliu pe care istoria l-a trecut mult timp cu vederea.

În drum spre Polul Sud, Cousteau a oprit în portul Mar del Plata, Argentina. Acolo, ca piese de muzeu, rugineau două relicve ale celui de-al Doilea Război Mondial: submarinele germane U-530 și U-977.

Aceste submarine intraseră în legendă pentru că nu s-au predat la sfârșitul războiului, în mai 1945. Ele au dispărut, rătăcind pe mare timp de două luni după capitularea Germaniei, pentru a ieși la suprafață în Argentina abia în iulie și august.

Comandanții lor fuseseră interogați de americani, dar păstraseră tăcerea. Singurul indiciu fusese o frază ambiguă a căpitanului Heinz Schäffer:

„Noi am livrat încărcătura. Unde? Nu voi spu-ne, dar acel loc există.”

Cousteau a urcat la bordul unuia dintre aceste submarine. A cerut să fie lăsat singur. A petrecut